

Κώστας Παπαδάκης

Η 7η Οκτωβρίου 2020 θα μείνει στην ιστορία ως η αρχή του τέλους στη διαχρονική ατιμωρησία της ακροδεξιάς και φασιστικής βίας στην Ελλάδα από τη δικαστική εξουσία.

Χρειάστηκε μακρόχρονη νομική και κινηματική πάλη μέσα και έξω από τα δικαστήρια για αυτό από το 2013 μέχρι την ημέρα εκείνη. **Η λαϊκή κινητοποίηση ήταν ο καθοριστικός παράγοντας** που αφύπνισε την πλειοψηφία της δημοκρατικής κοινής γνώμης, ανάγκασε το πολιτικό σύστημα και τα Μ.Μ.Ε. να αποδοκιμάσουν την Χρυσή Αυγή και τα τάγματα εφόδου της και απελευθέρωσε το Δικαστήριο, προκειμένου να κρίνει αυτό που το αποδεικτικό υλικό βοούσε, ότι δηλαδή η Χρυσή Αυγή είναι εγκληματική οργάνωση, διαφοροποιούμενο από την αθωωτική εισαγγελική πρόταση.

Καμία κυβέρνηση δεν δικαιούται να υπερηφανεύεται ότι «έβαλε στη φυλακή τη Χρυσή Αυγή». Όλες έχουν ευθύνη κατά χρονική σειρά για τον κίνδυνο να συμβεί το αντίθετο:

-Η κυβέρνηση Σαμαρά για την ανενόχλητη καθημερινή δράση των Ταγμάτων Εφόδου, την ελλιπή ποινική δίωξη και την προσπάθεια αποποινικοποίησης με προσπάθεια τροποποίησης του Π.Κ. 187.

-Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με την υποβάθμιση και καθυστέρηση της δίκης και την έλλειψη δημοσιότητας και ύστερα με την προσπάθεια μείωση των ποινών στην τροποποίηση του Ποινικού Κώδικα.

-Η σημερινή κυβέρνηση με την βίαιη καταστολή της μεγαλειώδους διαδήλωσης στη Λ. Αλεξάνδρας την ημέρα της απόφασης και την ελλιπή της συμμόρφωση σε αυτήν.

Παρά τον αποκλεισμό των ΜΜΕ στο μεγαλύτερο μέρος της διάρκειας της δίκης, τις απειλές και τους τραμπουκισμούς της Χ.Α. μέσα και έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου, η αλήθεια μπόρεσε να εγκατασταθεί στη δικαστική αίθουσα και να θριαμβεύσει. Όχι μόνο στο δικαστήριο, αλλά και στη λαϊκή συνείδηση, με αποτέλεσμα την πολιτική περιθωριοποίηση της Χρυσής Αυγής και την έξοδό της από το Κοινοβούλιο ύστερα από μία επταετία εξευτελισμού του. Κυρίως όμως, η καταδίκη δεν αφορούσε τα φρονήματά τους, όπως προσπάθησαν οι κατηγορούμενοι να παραστήσουν για να εμφανίσουν τους εαυτούς τους ως θύματα πολιτικής δίωξης, αλλά τις εγκληματικές τους πράξεις, ετοιμότητα και σκοπό. Άλλωστε δεν αποτελεί καθήκον ή δικαίωμα κανενός δικαστηρίου να επιτρέπει και να απαγορεύει ιδεολογίες, όσο αποκρουστικές και αν είναι. Η δικαστική απόφαση δεν απάλλαξε λοιπόν την κοινωνία από τον φασισμό, αλλά ούτε ήταν η αποστολή της να το κάνει. Την απάλλαξε όμως από τη μαζική εγκληματική δράση των ταγμάτων εφόδου, που αν ο λαϊκός παράγοντας δεν είχε παρέμβει μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, περιστατικά όπως αυτά των προηγούμενων ημερών στην Σταυρούπολη (επίσης ανενόχλητα από την αστυνομία) θα διεξάγονταν καθημερινά σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, υπό την εμφανή κάλυψη και καθοδήγηση βουλευτών, δημοτικών συμβούλων και άλλων πολιτικών παραγόντων του νεοναζιστικού μορφώματος. Η προοπτική αυτή, που φιλοδοξούσε να την καταστήσει εναλλακτική συγκυβερνητική δύναμη και, παράλληλα, κυρίαρχη στους δρόμους, ιδίως μέσα από την πρόκληση στρατιωτικών αντιπαραθέσεων και την ενίσχυση της επικυριαρχίας των μηχανισμών καταστολής, ακυρώθηκε οριστικά, και η ακύρωσή της επισφραγίστηκε με τη δικαστική απόφαση. Δεν ήταν ικανή, αλλά ήταν οπωσδήποτε αναγκαία.

Όμως δεν επιτρέπεται καμία θριαμβολογία και επανάπαυση, ειδικά τις μέρες αυτές. Η Χρυσή Αυγή οργανωμένα επιχειρεί συστηματικά και πολύ επικίνδυνα μία επαναφορά της συγκυρίας του 2012-2013, καθώς στα καθημερινά επεισόδια της Θεσσαλονίκης, που δεν είναι ούτε τυχαία, ούτε μεμονωμένα ούτε ασύνδετα, αλλά αποτελούν δράση μίας τρομοκρατικής οργάνωσης που καθοδηγείται μέσα και έξω από τις φυλακές, που περιλαμβάνει ασύλληπτα μέλη της Χρυσής Αυγής και που επιδιόεται καθημερινά έχοντας εξοπλισμό, υποδομή και εγκαταστάσεις σε εγκληματικές ενέργειες κακουργηματικού χαρακτήρα, όπως είναι απόπειρες βαριών σωματικών βλαβών, διακεκριμένη οπλοκατοχή, έκρηξης, κατοχή και κατασκευή εκρηκτικών και άλλων με την ανοχή της αστυνομίας και με την κάλυψη την πολιτική της κυβέρνησης που έχει το θράσος να μιλάει ξανά για την θεωρία των δύο άκρων εξισώνοντας τους θύτες με τα θύματα.

Η επίθεση στην Ηλιούπολη Θεσσαλονίκης σε αφισοκολλητές της ΚΝΕ που έχει πολλά κοινά χαρακτηριστικά με την επίθεση που είχε γίνει στο Πέραμα στις 12/9/2013 ενάντια σε αφισοκολλητές του ΠΑΜΕ, μία ενέργεια η οποία ατυχέστατα από την καταδικαστική απόφαση χαρακτηρίστηκε ως πλημμέλημα και ήδη έχει παραγραφεί και είναι ζήτημα τύχης ότι δεν υπήρχε νεκρός και σήμερα ύστερα από μία επίθεση με αλυσίδες και σιδηρολοστούς και χτυπήματα στο κεφάλι. Και σαν να μην φτάνανε όλα αυτά, μόλις δύο ώρες πριν από τώρα στο Νέο Ηράκλειο της Αττικής είχαμε μία ακόμη επίθεση χρυσαυγιτών και φασιστών ενάντια σε μέλη της ΚΕΕΡΦΑ που προετοίμαζαν αντίστοιχη εκδήλωση που γίνεται αυτήν την στιγμή στο Νέο Ηράκλειο με το ίδιο θέμα.

Με αυτό το πρίσμα η αναφορά στην ιστορική πραγματικά καταδικαστική απόφαση δεν μπορεί να έχει μόνο χαρακτήρα αποτίμησης και όχι θριαμβολογίας, γιατί ο αγώνας είναι μπροστά μας. Κερδίσαμε μία μάχη αλλά ο πόλεμος μαίνεται. Ας δούμε παρόλα αυτά μερικά χαρακτηριστικά που κατά την γνώμη μου είχε αυτή η μάχη για να ξέρουμε να αποτιμάμε κάθε τι με βάση τις αναλογίες του.

Η μαζική αφύπνιση του αντιφασιστικού κινήματος και η παλλαϊκή κινητοποίηση σε όλη την Ελλάδα που εκδηλώθηκε μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα με πάρα πολλές καθημερινές διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις, ψηφίσματα κλπ, η οποία και υποχρέωσε την κυβέρνηση Σαμαρά τότε να προχωρήσει σε συλλήψεις. Ήταν αποκορύφωμα μίας πολύ μεγάλης καμπάνιας, τα προηγούμενα χρόνια, στην οποία η ΚΕΕΡΦΑ είχε πρωτοστατήσει για να απομονωθούν κοινωνικά στους μαζικούς χώρους, στα συνδικάτα και στις γειτονίες οι φασίστες και σε αυτό έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο και οι εκπαιδευτικοί από την συνδικαλιστική τους δράση και οι νοσοκομειακοί άλλα ο λαϊκός παράγοντας ήταν αποφασιστικός, γιατί η κυβέρνηση Σαμαρά μέχρι τότε είχε την ίδια τακτική με την σημερινή ανοχή της εγκληματικής δράσης των ταγμάτων εφόδου, υιοθέτηση της ακροδεξιότητας ατζέντας, ιδίως όσον αφορά τους μετανάστες και τους πρόσφυγες και έναν γενικό γραμματέα στο υπουργικό της συμβούλιο που ήταν συνεχώς σε ανοιχτή γραμμή με τα κοινοβουλευτικά στελέχη της Χρυσής Αυγής για να συνεννοούνται ποια νομοσχέδια να ψηφίζουν κλπ.

Η κυβέρνηση Σαμαρά έναν χρόνο αργότερα από τις συλλήψεις προσπάθησε και αυτό δεν είναι πολύ γνωστό αλλά πρέπει να λέγεται, προσπάθησε να τους αποποινικοποιήσει τροποποιώντας το άρθρο 187 του Ποινικού Κώδικα προκειμένου να προσθέσει το οικονομικό κίνητρο ως στοιχείο του εγκλήματος, πράγμα το οποίο θα είχε ως αποτέλεσμα την αυτόματη αποφυλάκιση και αποποινικοποίηση τους. Δεν τα κατάφερε όχι γιατί δεν ήθελε, αλλά γιατί οι πολιτικές εξελίξεις την πρόλαβαν και ανατράπηκε.

Ο δεύτερος παράγοντας είναι ότι διατυπώθηκε με επιτυχία η απαίτηση η επίτευξη των συλλήψεων και των παραπομπών **να μην εξαντληθεί μόνο στους φυσικούς αυτουργούς** των ανθρωποκτονιών και των άλλων εγκληματικών ενεργειών, σε όσους δηλαδή έτυχε να συλληφθούν με ρόπαλα και μαχαίρια ή κοντά στον τόπο του εγκλήματος, αλλά να συμπεριλάβει και αυτούς που τους έβαλαν, αυτούς που τους οργάνωσαν, αυτούς που τους όπλισαν. Έστω και με ημιτελή τρόπο, γιατί όπως επανειλημμένα έχουμε καταγγείλει ούτε η κατηγορία της τρομοκρατικής οργάνωσης αποδόθηκε, ούτε η κατηγορία των τρομοκρατικών πράξεων αποδόθηκε. Αυτά ως γνωστόν η δικαστική εξουσία μέχρι τώρα τα επιφυλάσσει αποκλειστικά για το λεγόμενο «άλλο άκρο» του πολιτικού χάρτη, ούτε και ηθικές αυτουργίες αποδόθηκαν

στα μέλη της ηγεσίας της Χρυσής Αυγής, παρά μόνο η διεύθυνση της εγκληματικής οργάνωσης.

Η ανάδειξη της σύνδεσης των εγκλημάτων, του ρόλου και του τρόπου της λειτουργίας της Χρυσής Αυγής μέσα σε αυτά

Η επιβολή στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και στον πολιτικό κόσμο σταδιακά να απομονώσει την Χρυσή Αυγή,

Οι πολλές και εξαιρετικές κινητοποιήσεις και καμπάνιες σε συνδυασμό με τη δημοσιοποίηση του ψηφιακού αποδεικτικού υλικού ιδίως μετά την εισαγγελική πρόταση στην τελική ευθεία της δίκης.

Η περιθωριοποίηση της Χ.Α., που κορυφώθηκε με την εκπαράθυσή της από την Βουλή μετά από 7 χρόνια εξευτελισμού της τον Ιούλιο 2019.

Η στήριξη των συνηγόρων πολιτικής αγωγής σε μία σειρά από κινητοποιήσεις στη διάρκεια των πεντέμισι ετών της δίκης με αίτημα την επιτάχυνση της διαδικασίας, την μεταφορά της δίκης στο Εφετείο από τον Κορυδαλλό, τις κινητοποιήσεις στις επετείους των δολοφονιών του Λουκμάν, του Φύσσα κλπ και πάρα πολλές διαδηλώσεις έξω από το δικαστήριο σε καίριες στιγμές.

Όσον αφορά τις επιτυχίες στο νομικό επίπεδο στην δίκη:

Η επιτυχία της αξίωσης να μην δικαστούν μόνο οι φυσικοί αυτουργοί αλλά και όσοι είχαν στοιχεία για ένταξη και διεύθυνση της εγκληματικής οργάνωσης, η παραπομπή της ηγεσίας έστω και μόνο για το αδίκημα της διεύθυνσης,

Η συνένωση των δικογραφιών και η συνεκδίκαση των υποθέσεων, πράγμα πολύ σημαντικό διότι μόνο έτσι μπορούσαν να συναχθούν ενιαία κριτήρια για τον τρόπο δράσης.

Η επίτευξη της παράστασης πολιτικής αγωγής και η νομιμοποίηση της και για το αδίκημα της εγκληματικής οργάνωσης.

Η αντοχή των συνηγόρων πολιτικής αγωγής στην καθημερινή πίεση που έφτανε και στα όρια του λεκτικού τραμπουκισμού από συνηγόρους υπεράσπισης, στελέχη της Χ.Α.

Η επιτυχής επιλογή στοιχείων καίριας αποδεικτικής σημασίας από το ψηφιακό υλικό το τεράστιο της δικογραφίας που καμία αστυνομία και κανένας ανακριτής δεν είχε επεξεργαστεί

Η επιτυχής ανταπόκριση στο κλίμα και στις απαιτήσεις της δίκης, παρά τον υποπολλαπλάσιο αριθμό των συνηγόρων πολιτικής αγωγής (10 αγόρευσαν) με τους συνηγόρους υπεράσπισης (60 αγόρευσαν), που εργάστηκαν χωρίς καμμία αμοιβή.

Η κεφαλαιοποίηση των επιμέρους συμπερασμάτων της ακροαματικής διαδικασίας και η επιτυχία της καταχώρησης των εγγράφων σχολιασμού στα πρακτικά της δίκης.

Ακόμα, η κινηματική και πολιτική και όχι νομικίστικη διεξαγωγή της αποστολής των δικηγόρων, ο μη περιορισμός τους μέσα στην δικαστική αίθουσα αλλά το ότι ασκήσαμε μία κινηματική δικηγορία μέσα και έξω από τα δικαστήρια.

Η υπερνίκηση της αθωωτικής εισαγγελικής πρότασης

Η συμβολή στην αποκατάσταση της δημοσιότητας της δίκης.

Τώρα, θα ήθελα να θέσω ορισμένα ζητήματα για να δούμε κατά πόσον από την ημέρα που βγήκε αυτή η

πραγματικά ιστορική απόφαση που σήμανε την αρχή του τέλους της ατιμωρησίας της φασιστικής και ναζιστικής βίας στην Ελλάδα, με ποιόν τρόπο η κυβέρνηση και όλο το σύστημα εξουσίας ανταποκρίθηκε σε αυτό που λέγεται **υποχρέωση συμμόρφωσης σε μία δικαστική απόφαση**.

Πρώτα από όλα, την ίδια την ημέρα στις 7/10 διέλυσε με τα ΜΑΤ βίαια μία τεράστια λαοθάλασσα έξω από την Λεωφόρο Αλεξάνδρας έξω από το Εφετείο, που δεν την άφησε να γιορτάσει την αντιφασιστική νίκη. 20.000 άνθρωποι είχαν συγκεντρωθεί, διαλύθηκαν και τα ίδια τα βίντεο του Χρυσοχοϊδή διαψεύδουν τα ψέμματα ότι τάχα επιτέθηκαν πρώτοι με μολότοφ κάποιοι διαδηλωτές, την διαλύσαν αναίτια και είναι βέβαιο ότι αν δεν είχε γίνει αυτό μέχρι το βράδυ που διαρκούσε η δίκη θα είχε κατέβει η μισή Αθήνα και θα είχε γεμίσει την Λεωφόρο Αλεξάνδρας. Ήταν μία κίνηση επίτηδες για να δείξει ποιος είναι το αφεντικό και να μην δώσει αέρα πολύ στο αντιφασιστικό κίνημα. Και δεν ήταν ασέβεια μόνο απέναντι στο αντιφασιστικό κίνημα, αλλά και στην ίδια τη δικαστική απόφαση.

Ακολούθησε η προσπάθεια οικειοποίησης της δικαστικής απόφασης και ένας περίεργος επικοινωνιακός ανταγωνισμός με τον ΣΥΡΙΖΑ και με τον Κουτονή για το εάν φταίει ο παλιός ή ο νέος Ποινικός Κώδικας για τις χαμηλές ποινές που θα επιβληθούν. Η συζήτηση αυτή μονοπώλησε τα ΜΜΕ, παρήγαγε δυναμική να επιβληθούν χαμηλές ποινές και δυστυχώς επιβλήθηκαν χαμηλές ποινές και είναι ένα από τα αρνητικά σημεία της απόφασης αυτά που αποτελούν ενθάρρυνση για τους κατηγορούμενους και τους εξοπλίζουν είτε με το να προσπαθούν την αναστολή, είτε με αυτά τα οποία κάνουν.

Παράλληλα, σε μία προκλητική επίδειξη δύναμης, το Υπουργείο ΠΡΟΠΟ άρχισε να **διαρρέει** ότι παρακολουθεί από κοντά τους καταδικασθέντες ώστε να τους συλλάβει χωρίς καθυστέρηση εάν το δικαστήριο δεν τους δώσει ανασταλτική δύναμη στην απόφαση. Κατάφερε να δώσει επιχειρήματα στους κατηγορούμενους για έλλειψη σεβασμού του τεκμηρίου αθωότητας κλπ. Στην πραγματικότητα λίγες μέρες μετά και ενώ το δικαστήριο αποφάσισε να στείλει 39 κατηγορούμενους στην φυλακή, οι 37 είτε βρίσκονταν στην αίθουσα ή πήγανε και παραδόθηκαν μόνοι τους. Οι άλλοι δύο ήταν ο Λαγός στις Βρυξέλλες και ο Παππάς, ο μόνος που δεν πήγε να παραδοθεί και τον οποίο χρειάστηκε να πιάσουν. Στάθηκαν «ανίκανοι» να συλλάβουν τον μοναδικό που δεν πήγε να παραδοθεί μόνος του και στην ουσία συνελήφθη όταν ο ίδιος το αποφάσισε και το είχε προεξαγγείλει εμμέσως αλλά σαφώς με τις δηλώσεις του αρκετούς μήνες μετά και κρυβόταν στην Αθήνα και όχι στο εξωτερικό ή κάπου αλλού. Όσο για τον Λαγό στάλθηκαν στις Βρυξέλλες αμετάφραστα τα έγγραφα του κατηγορητηρίου με αποτέλεσμα στις αργές διαδικασίες του Ευρωκοινοβουλίου να προστεθεί μία καθυστερημένη έναρξη μέχρι να μεταφραστούν.

Το τέταρτο είναι ότι δεν πάρθηκε καμία διοικητική ή νομοθετική πρωτοβουλία για την αποζημίωση των θυμάτων και των οικογενειών τους και για την καταβολή των δικαστικών τους εξόδων. Θα ήταν διαφορετικά τα πράγματα εάν τα θύματα της ΧΑ θεωρούνταν νομοθετικά ως θύματα τρομοκρατικών ενεργειών. Ενα μικρό μέρος των 8.000.000 ευρώ που έχει παρακρατηθεί από την χρηματοδότηση που θα έπαιρνε η Χρυσή Αυγή από το 2014 και μετά, ήταν αρκετό για να δοθεί ως χρηματική ικανοποίηση και να απαλλάξει τις οικογένειες από τα έξοδα του δικαστικού αγώνα. Καμία πρωτοβουλία τέτοια ούτε από την κυβέρνηση, ούτε από κανένα άλλο κοινοβουλευτικό κόμμα για την αποκατάσταση νομικά της δυνατότητας αποζημίωσης.

Πέμπτο σημείο είναι η εγκληματική οργάνωση - δεν ξέρω αν έχει ξαναγίνει ποτέ - που διατηρεί γραφεία ανοιχτά και με πινακίδες. Μόνοι τους τα κλείσανε γιατί δεν είχαν να πληρώνουν τα νοίκια, αλλιώς θα ήταν ανοιχτά ακόμα με κρατική ανοχή, όπως και η ιστοσελίδα τους και η εφημερίδα τους και κάθε είδους επώνυμη δραστηριοποίηση της Χρυσής Αυγής.

Έκτο σημείο το χάδι με την αλλαγή του εκλογικού νόμου (αναφέρομαι στον ν. 4804/2021), ο οποίος επιτρέπει και στους καταδικασμένους για διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης να είναι υποψήφιοι στις εκλογές, αρκεί να μην είναι αρχηγόι, την στιγμή που απαγορεύει κάποιον που έχει μία σύμβαση με το

δημόσιο για παράδειγμα. Είναι κάτι που δείχνει την έλλειψη πρόθεσης της κυβέρνησης να αποκλείσει από τον πολιτικό χάρτη τους κατάδικους της Χ.Α.

Ακόμα, οι αγροτικές φυλακές, οι οποίες έκλεισαν πρόσφατα για τον Κουφοντίνα με φωτογραφικό νόμο, παρότι ήταν 18 χρόνια στην φυλακή, ανοίξαν ήδη για τρεις κατάδικους της Χ.Α. (Ηλιόπουλο, Στράτο, Χρυσάφιτη) που δεν έχουν ούτε έναν χρόνο στην φυλακή με απόφαση της ΚΕΜ και της αρμόδιας Γ.Γ.

Και βέβαια, ενθαρρυσμένοι απ' αυτά έχουν προχωρήσει σε προσπάθειες να αποφυλακιστούν: 19 αιτήσεις αναστολών έχουν εκδικαστεί μέχρι τώρα, έχουν απορριφθεί 15, έχουν γίνει δεκτές οι 4 (δύο για αντικατάσταση περιοριστικών όρων και δύο για αποφυλάκιση) και εκκρεμούν και άλλες άμεσα.

Και όλα αυτά πριν ακόμα τα πρακτικά της δίκης καθαρογραφούν αφού όπως και είναι φυσικό, δεν φτάνει ένας χρόνος για να καθαρογραφεί μία δίκη πεντέμισι χρόνων που γίνεται χωρίς ηχογραφημένα πρακτικά με ευθύνη της τότε κυβέρνησης και που το κείμενο πρακτικών και απόφασης αναμένεται αναμένεται να ξεπεράσει τις 20.000 σελίδες Α4.

Συνέπεια της έλλειψης ηχογραφημένων πρακτικών είναι η καθυστέρηση καθαρογραφής της απόφασης. Και συνέπεια της τελευταίας είναι η παραγραφή των πλημμελημάτων μετά τη συμπλήρωση οκταετίας τον Σεπτέμβρη 2021. Ανάμεσα σε αυτά και όλη η υπόθεση του ΠΑΜΕ, που δυστυχώς χαρακτηρίστηκε έτσι (είναι ένα από τα αρνητικά σημεία της απόφασης), που φεύγει από τον δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας.

Με όλα αυτά θα πρέπει να τα δούμε σε συνδυασμό και **με το πολιτικό και κοινωνικό περιβάλλον** που έχει διαμορφωθεί από τον Οκτώβριο του 2020 μέχρι σήμερα, γιατί οφείλουμε να προβληματιστούμε τι είναι αυτό που οπλίζει ξανά τους τραμπούκους της Χρυσής Αυγής με ρόπαλα, με αλυσίδες, με σιδηρολοστούς, με εκρηκτικά και τους ωθεί να έχουν την δυνατότητα και τον μηχανισμό να καταλαμβάνουν 15-20 μέρες ένα σχολείο, να βγαίνουν και να επιτίθενται σε πλατείες, δρόμους κλπ.

Η θεσμική και κατασταλτική ενσωμάτωση της πολιτικής ατζέντας της Χ.Α. από την κυβέρνηση είναι πολυποίκιλη:

Συστηματική και μεθοδευμένη συνεχής αντιπροσφυγική υστερία: Θωράκιση του Έβρου, φράχτες, εγκαίνια, νομιμοποίηση της δράσης πολιτοφυλακών στα σύνορα και στα νησιά, frontex, επαναπροωθήσεις.

Νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης, άθλιες συνθήκες στέγασης και διατροφής, επιδεικτικά ελλιπής προστασία από τον COVID, από την πυρασφάλεια και από την δημόσια υγεία γενικά στις λεγόμενες δομές φιλοξενίας με αποτέλεσμα να έχουμε αυτοκτονίες από απελπισία και θανάτους από ελλιπή περίθαλψη.

Αφάνταστος περιορισμός έννομης προστασίας, ολιγωρία και κωλυσιεργία στις διαδικασίες πολιτικού ασύλου.

Εξώσεις και εκκενώσεις χώρων διαμονής με την λήξη των προγραμμάτων.

Ρατσισμός στα ΜΜΕ, τα οποία και όταν ακόμα αναδεικνύουν τις γυναικοκτονίες που είναι μία αισχρή μορφή εξουσιαστικής βίας, ταυτόσημη με την φασιστική, προσπαθούν και αυτές να τις αποδώσουν με ρατσιστικό τρόπο σε αλλοδαπούς (θυμηθείτε την ιστορία με τα Γλυκά Νερά που μόνο γραφεία στοιχημάτων δεν είχαν ανοίξει για το εάν είναι Γεωργιανοί, Ρουμάνοι, Αλβανοί ποιας άλλης εθνικότητας οι δράστες),

Δημιουργία ψυχολογίας εθνικής απειλής, συντήρηση εθνικισμού και μιλιταρισμού, στρατικοποίηση, και φοβερές σε ύψος εξοπλιστικές δαπάνες την ώρα που ο κόσμος υποφέρει πραγματικά οικονομικά και καλλιέργεια

Αστυνομοκρατία, εμπέδωση της εξουσίας και πριν από τον νόμο Χρυσοχοΐδη με εισβολές σε μπαρ, πανεπιστήμια, κινηματογράφους, ταρατσες, ξεγυμνώματα, αλλά και με τον νόμο Χρυσοχοΐδη και αργότερα με τον νόμο Κεραμέως για τις διαδηλώσεις και την πανεπιστημιακή αστυνομία αντίστοιχα.

Καταχρηστική και ψευδής εκμετάλλευση και επίκληση της πανδημίας, ψέμματα της κυβέρνησης όσον αφορά τις εισηγήσεις της επιτροπής λοιμωξιολόγων για την απαγόρευση συγκεντρώσεων και πορειών.

Εμπέδωση ακραίων μορφών περιορισμού της ελευθερίας όπως η απαγόρευση της κυκλοφορίας.

Απαγορεύσεις συναθροίσεων και πρόστιμα.

Δημόσια απαξίωση των συνηγόρων πολιτικής αγωγής με την σύλληψη του γράφοντος και του Θανάση του Καμπαγιάννη στις 9/12/2020 για την επέτειο του Γρηγορόπουλου και προσωπικές επιθέσεις - δηλώσεις Χρυσοχοΐδη. Και στη συνέχεια με το κατάβρεγμα και με τα χημικά στις πορείες για τον Κουφοντίνα.

Σκεφτείτε τι μήνυμα αποπνέει αυτή η εικόνα σε αυτούς που βάλαμε μέσα στην φυλακή.

Αστυνομική μαζική βία και συλλήψεις σε πλατείες, ηρωοποίηση των αστυνομικών από τα κανάλια, βασανιστήρια σε κρατούμενους,

Βιομηχανία ποινικών διώξεων και δικών για διαδηλώσεις, πλειστηριασμούς κλπ

Ποινικοποίηση κάθε διαμαρτυρίας απέναντι στην αστυνομία,

Μετά ο νόμος Χατζηδάκη με την απαγόρευση των απεργιών και την απαξίωση των εργατικών αγώνων και σωματείων.

Και τελευταία η πρόκληση αντίθεσης ανάμεσα σε εμβολιασμένους και ανεμβολίαστους, στην ουσία η παραγωγή κινήματος ανεμβολίαστων από την κυβέρνηση, διότι είναι αυτή η αντιπολίτευση που την συμφέρει και στην οποία θέλει να εκτρέψει την λαϊκή δυσαρέσκεια, όπως έκανε τότε με την Χρυσή Αυγή και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο ίδιος χώρος πολιτικά ηγεμονεύει στο κίνημα των ανεμβολίαστων.

Η διάλυση της δημόσιας υγείας και η αντιστροφή της ευθύνης με την επαναφορά στην ατομική ευθύνη - ή εμβολιάσου ή κόψε τον λαιμό σου,

Και βέβαια η αυστηροποίηση, η οπισθοδρόμηση που έρχεται με τις αλλαγές στον νέο Ποινικό Κώδικα και ο λαϊκισμός ότι φταίνε οι χαμηλές ποινές και οι υφ όρον αποφυλακίσεις για την εγκληματικότητα και όχι το κοινωνικό περιβάλλον και τα αίτια που την γεννούν.

Είναι επόμενο μέσα σε όλα αυτά οι φασίστες, οι χρυσαυγίτες και οι ναζιστές να παίρνουν πολιτικά μηνύματα, πρώτα απ' όλα νομιμοποίησης της πολιτικής τους (λατρεία αστυνομοκρατίας και στρατιωτικοποίησης, θεσμικός ρατσισμός) και δεύτερον απαξίωσης της δικαστικής απόφασης, η οποία τους καταδίκασε μετά από τεράστιο αγώνα και δημιούργησε την αρχή του τέλους που έλεγα πριν.

Και έτσι έχουμε πολιτοφυλακές, αγανακτισμένους γονείς, αγανακτισμένους - υποτίθεται - πατριώτες, ρατσιστικά πογκρόμ, περιστατικά όπως το καλοκαίρι στο Λασίθι, αργότερα στην Κορυτσά του Ασπροπύργου, τώρα στην Θεσσαλονίκη και στο Νέο Ηράκλειο, επαναπροσέγγιση της αστυνομικής και κρατικής ανοχής, επίσημη πολιτική κάλυψη από το Μέτωπο Νεολαίας της Χρυσής Αυγής και δυστυχώς παρατεταμένη ανοχή των επιθέσεων και της κατάληψης με την ανοχή του κράτους που έχουν μετατρέψει ένα σχολείο σε ορμητήριο και αποθήκη όπλων για να επιτίθενται στον κόσμο.

Απέναντι σε μία κυβέρνηση που τι κάνει; Αυτό που έκανε και η τότε. Μιλάει για **την θεωρία των δύο άκρων**. Εξισώνει τους θύτες με τα θύματα, αυτά που κάναν οι από μέσα είναι τα ίδια με αυτά που κάνανε

οι από έξω και άρα δύο άκρα τσακώνονται σαν να τσακώνονται οι χούλιγκαν δύο ομάδων και το κράτος οφείλει να σταθεί ανώτερο στο ύψος του πάνω από όλα αυτά τα πράγματα και να εξισώσει τους φασίστες με τους αντιφασίστες. Η πολιτική κάλυψη της φασιστικής προβοκάτσιας εξελίσσεται.

Όπως καταλαβαίνετε, όλα αυτά στερούν κάθε διάθεση για θριαμβολογία, δεν υποτιμάμε την δίκη, κερδίσαμε μια μεγάλη μάχη αλλά ο πόλεμος είναι μπροστά μας και ο πόλεμος διεξάγεται κυρίως στους δρόμους και στους μαζικούς χώρους. Δεν εννοώ φυσικά με στρατιωτικούς όρους, εννοώ με κοινωνικούς, πολιτικούς και μαζικούς όρους, διεξάγεται και στα δικαστήρια. Είμαστε σε μία περίοδο όπως το 2012-2013. Δεν πρέπει να έχουμε άλλο Φύσσα, άλλον Λουκμάν, άλλον Λαμπράκη γιατί μιλάμε για πόλη γνωστή για την ιστορία του παρακράτους, δεν πρέπει κανένας Αμπουζίντ να κινδυνέψει από νέα δολοφονική επίθεση.

Αποτιμάμε την καταδίκη χωρίς να την υπερτιμάμε αλλά και χωρίς να την απαξιώνουμε, όπως και κάθε νομικό εγχείρημα, που είναι απαραίτητο μέρος της συνολικής αντιφασιστικής παρέμβασης.

Ήδη αποτελεί επιτυχία μας η χθεσινή απόφαση της Εισαγγελίας Αρείου Πάγου να πάρει την πρωτοβουλία παραγγελίας στις Εισαγγελίες Εφετών Αθηνών και Θεσσαλονίκης για διερεύνηση εγκληματικής οργάνωσης στις ακροδεξιές εγκληματικές δράσεις των ημερών και να μην αρκεσθεί σε μεμονωμένες συλλήψεις.

Κυρίως όμως πρέπει να είμαστε στον δρόμο όλοι ενωμένοι και να μπορέσουμε και αυτήν την φορά να αντιμετωπίσουμε το τέρας και να το νικήσουμε. Χωρίς θριαμβολογίες, αυταπάτες, και επαναπαύσεις, συνεχίζουμε την αντιφασιστική πάλη, που σήμερα τα σημαντικότερα πεδία της είναι η υπεράσπιση των προσφύγων και των μεταναστών από τον πολιτικό, θεσμικό και κοινωνικό ρατσισμό και η αντίσταση στο σεξισμό και κάθε μορφή εξουσιαστικής και κατασταλτικής βίας.

Αθήνα, 7/10/2021

Κώστας Παπαδάκης

*Κείμενο βασισμένο σε ομιλία σε πρόσφατη σχετική εκδήλωση